

Giornali

BIBLIOTECA

GOVERNATIVA

83

OGORIZIAO

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca. — Uredništvo in upravnistvo v Gorici, Via C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna. Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

Cena oglasa: 1 millimeter visokine v širini enega stolpa L. — 80; za trgovske reklame, Bančna obvestila, poslana, o- amirnice, yabla, na- znanila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletno naročnino 10.- L. je naprej poslali.

Leta I.

GORICA, dne 1. julija 1922

Št. 1.

Jaz sem „Čuk na palci“.

V hvaležno priznanje.

Dovolite, da se vam predstavim.

„Čuk na palci“ — nenavadno ime. Ime ne naredi človeka, pravim, naredi ga to, kar zna in vé.

Doma nikam pač nikjer, dotulem, no deželi, vidim vse stvari, tu tam vprašam, slikam, prisluškujem, leza, smeh pri meni se dobi.

Par stotink — pa smešnic in dovtipov trosil vam bom polno v naročaj, oskadi vam vrsto grenkih hipov — včasih bo med njimi kak bodlija, ne v sovraštvo, le za zdravje naše, za zrcalo; gledaj svoj obraz! V svetli časi dobre volje vaše, naj izide nam srečnejši čas!

Gorica, 1. julija.

Nič pametnega se po svetu ne godi. Diplomati jo lomijo; saj ni čuda, ko izhaja njih ime od polomije. Moji osebni stiki z raznimi vodnimi in vodilnimi osebnostmi niso mogli vplivati, ker so diplomati zelo trmasti, po domače: trknjeni ljudje. Dosegel sem samo, da prenašajo mirovno konferenco kot mačka mladiče po vsem svetu, da jih bodo vsi ljudje spoznali.

Popolnoma brez koristi pa te konference niso. Od genovske konference je ime- la samo laška pošta 5 milijonov lir dobič- ka. Pri tem pa niso všteli niti gostilničarji niti šoferji.

Konferenca v Haagu — ali kot Lahi pravijo: v Aja, je začela vkljub vročini. V mirno mirovno palačo se je naselil čarov- niški hrup, mirovni angel je pobral šila in kopita s svojo palmovo vejo vred in zbe- žal. Kako bo ta »Aja tutaja« nehal, ne vem. Vendar upam, da diplomati ne bodo prej zaspili, predno se pošteno skregajo in ra- zidejo.

Tako, predragi rodoljubi: ljubite narod z naprej, res jokati bi po vas izgubi, a zdaj sem radosten brez me!

V gostilnicah, pri črni kavi je — »Hej Slovani!...« — narodniak, a v žalost če se kralj pojavi, je tu polkon in frak in klak.

In čulite, to vedenje vaše je vpilo k meni do neba, mal dar za rodoljube naše poklanjam zdaj vam iz srcá.

Ah, saj ščebečejo že vrabci, kaj tiče vam, že ves ta čas, in boljšega daru kot »Hlapci« ne mogel najti bi za vas.

Na Angleškem so ubili generala Wil- sona, v Nemčiji pa ministra Rathenaua. Evropa se čudi. Že 10 let ni bil nihče ubit. Že 10 let niso izdelale tvornice nobene pu- ške, nobenega kanona. Že 10 let ni nihče hujskal človeka proti človeku, če izvzame- mo majhen incident svetovne vojne, v ka- teri je padlo malenkostno število samo 7.

milijonov ljudi, ki niso bili niti ministri niti generali. Pa bi se Evropa ne čudila!

V Jugoslaviji je revolucija — to se pra- vi, kralj in kraljica se vozita po Gorenj- skem, njun avtomobil pozna že vsak pastir, več sto mrtvih in ranjenih pa leži do da- nes le v inozemskih časopisih; bili so umor-jeni in ranjeni vsled prevroče želje častni-

karjev. Na tem mestu pa povem, da naš Est ni komunističen, ampak humorističen, kar bi lahko kdo v jugoslovanski zamenjal in ga prepovedal.

Naša notranja politika je stara baba, Fakta trdi, da bo faktično upostavljal red, a je pred besedico red pozabil postaviti ne. Nered bi bilo pravilno. Če bi imel Fakta v resnici tako velika usta kot jih kaže, da bi lahko skril vanje vse one, ki trpe pred oblastjo in lašisti in stvar bi bila opravljena. Seveda, če bi lahko dal garancijo, da ne bo vse skupaj požrl kot morski som preroka Jona.

«Ti kraji potrebujejo posebne nege», je dejal neki minister pri vprašanju vojne odškodnine. Da bi te besede zadostno podprli, so napravile «tem krajem» nežen obisk črne srajce. Bili so par dni naši ne- vabljeni gostje. Ljudi so lokali ob njih prihodu in odhodu, od same ginjenosti seveda. Pregledovali so tu pa tam precej korenito gnotno stanje naših shramb in si vzeli par malenkosti za spomin s seboj. Opolnoči so zažigali kresove-hiše seveda. Da bi Volaričev spomenik ne trpel pred zobom časa, so ga odstranili iz same ljubezni do umetnosti. Videli so tudi da so naše uboge mračne hiše zatohle, zato so zapodili ljudi v gozdove in na polja, na čisti zrak.

Za to negovanje «Čuk na palci» ne najde dovolj besed hvaležnosti, a upa da jih iztakne do prihodnjic. Tudi bom povedal, kaj sem opravil pri naši ne-oblasti.

Čuk na palci.

Pečeni slon.

V Trstu je nabil moder gostilničar nad vrata velik plakat, na katerem je z velikimi črkami naznanjal, da se dobi pri njemu slonovo pečenko.

Vse je drlo iz radovednosti k njemu. Krčma je bila polna, a nihče ni imel pravega apetita, da bi si naročil slona, ki je eksistiral samo v krčmarjevi zvitosti.

Prišel pa je vendarle gost, ki je zahteval porcijo slonove pečenke.

Natakar je opozoril gosta, da bi ga ostrašil, da stane porcija 20 lir.

«Vse ena figa!» je dejal gost, «če tudi stane 50 lir, jaz jo hočem imeti».

Na kaj takega niso bili pripravljeni. Popraskal se je natakar za ušesi pa izginil. Vprašal je gostilničarja, kaj naj stori.

Toda gostilničar se ni dal vgnati v kozji rog. Šel je sam do trdovratnega gosta in mu dejal:

«Vi bi radi slonovo pečenko jedli. Teda morate že celega slona naročiti, radi ene same porcije ga ne bomo načenjali».

Dragi Čuk na palci!

Moja mamica mi je poslala brzojavko. Oddala jo je na nekem poštnem uradu v Julijski Beračiji. Ko sem jo odprl, sem videl zapisano: «Pokakati pride tvoja mama.» Ne zameri, če ne veš, kaj mi je hotela mama povedati. Jaz tudi ne vem. Če veš, pa mi povej.

Tvoj Jožko.

Nova iznajdba.

Humoreska,

Gospica Srakica in gospod Ongá sta se vzela. Ko sta stopila v spalnico novega domovanja, jima je tak razodel skrivnost: »Tu na steni vtila cev, podobno gramofonu. To je aparat, ki vjame vse glasove v hiši in jih prinaša na uho. Najnovejša iznajdba radi tatov; imenuje se radiofon.»

Tast je šel novorojenca sta si pogledala iz oči v oči in ženin je dejal: »Povel mi najsrečnejšo besedo, Olga! Zdal sva enkrat sama».

«Osel! Ali ne vidiš, da je pipa odprta?» se je oglašal moderni aparat.

Ženin je debelo pogledal, a se ni dal motiti. Priskrbel je nevesto nase: »Moja sladka!»

Aparat pa glasno in odločno:

«Tepec si, da veš. Ko sem bil v ti starosti kot ti, nisem mislil na kaj takega.»

«Toda jaz ljubim Ančko...»

«Pod nosom se obriši.»

Aparat je umolknil. «Ali ni to uradnik iz tretjega nadstropja in njegov sin?» je dejal Ongá.

«Seveda je. Res lep aparat to. Vse se sliši.»

Tedaj se je začel od neke basji lajež, od druge strani pa krič malega deteta, ki se je drl na vse grlo.

«Poglej sem, samo malo...» se je čul glas ženske.

«Pusti me na miru, slika.» je odgovoril nekdo... »Sige mi potule, zdaj —

skozi cvetoči raj in raj... skozi blesteči gal in raj... skozi...»

«Aha, to je pesnik iz podstrešja. Verze kuje.» je pošepnila nevesta.

«Cvetje pada na obraz — nate mislim ves ta čas... nate mislim take čas... ves ta čas...»

«Slišiš, odni mi bluzo...»

«Pusti me, za vrata... ves ta čas... in kamor korene moj korak, dahne vame dihi gorak... dahne vame...»

Ženin je postal nervozen. «To ne bo šlo. Aparat moram odstraniti.» Poizkusil je, a ni šlo. V tem se je že zopet začelo skozi radiofon:

«Ali ti nisem dejal, da so lire do petnajst kron... Jutri že lahko padejo; danes je bila prilika, je rjul trgovčev bas skozi.

Tenek glas pa: »Kupi mi nov klobuk, Egon!»

«Prodaj svoje zobe, zanje lahko dobiš nov klobuk.»

«Saj veš, da imam le še en sam kotnik.»

«Kupi za tistega nov klobuk.»

Ženin in nevesta sta se lomila od smeha. «To sta Pišek in njegova stara iz prihičja.»

Ženin: »Pojdiva k počitku.»

«Toda, gospod Smrdolj. Če vidi Vaša žena.»

«Prvič moje žene ni doma. Drugič je kratkovidna. Tretjič je sama delala, naj Vas trdo primem.»

«Kako mehke ročice imaš,» je dejal ženin.

«Prava krokodilova koža,» se je čul glas iz aparata.

V tem hipu je začel pes. »Proklet mrhovina!» je zarepčal glas. Ongá je plapolil iz postelje. »Tega ni mogoče prenesti!»

Aparat je tulil vanj kot iz sto grl. »Do - re - mi - fa - sol - -»

«- la - si - do» je pomagal Ongá. »Pev... ška šola. Še tega je bilo treba!»

«Sto - ju - čil - na zi - dana - -»

Komaj je to končalo, je bilo čuti razločno skozi: »Verjemi mi, še danes sem resnično dvomila, da jo bo res vzel.»

«Jaz pa nič. Ko sem prvič zagledal njegova velika ušesa, sem vedela, da ga bo Srakica ovila okrog prsta in vtaknila v žep.»

«Sicer pa ona še trih celih srajc ni imela.»

«Saj li še marsikaj drugega manjka.»

Ongá se je obrnil do neveste in dejal:

«Kaj to pomeni?»

Nevesta je ogrnila sukno in delala ponosno. «Grem k očetu. On naj to pojasni.»

Odšla je.

Ongá je stisnil pesti proti aparatu. »Ti rušilec moje sreče!»

Toda aparat je imel svoje mnenje:

«Ti se motiš, to so stenice!»

«Ni res...»

«Res. Daj žličko, da jih zmečkam.»

«Fej!» je pljunil ženin v aparat in zopet poslušnil; slišal je likeč glas neveste in glas njene matere.

«Vse ve... skozi aparat je vse slišal...»

«Tvoj oče je osel, le povelj mu, da ga nastavi na aparat...»

«In kaj naj storimo?»

«Reci mu - ljubček, da ga lahko oviješ okrog prsta, saj je tepček.»

Ongá je planil na hodnik, da bi vzjel svoj kovček in izginil. Kovčka ni bilo več, tat ga je bil že odnesel —

Naznanilo.

Današnje, t. j. prvo številko «Čuk na palci» smo poslali raznim znancem na ogled. Kdor želi postati naročnik naj takoj pošlje naročnino, ki znaša do konca tega leta 5 L, na naslov «Naš rodne tiskarne» v Gorici. Opozorjamo da prihodnje številke razpošljemo le naročnikom, ki so naročnino že plačali — Na naročila brez naprej poslane naročnine se ne oziramo. Kdor se na leto ne misli naročiti, naj list vrne.

Uprava lista Čuk na palci

Pet čevljev merim, palcev pet...

Pri ministru Faktu.

Pri moji veri, sem dejal, kaj res ni zavbe, ki bi povlekla vojno odškodnino iz ministrskih kožuhov, pa sem si kupil karto do Rima. Včasih so dejali: Kdor gre na Dunaj, naj pustil treh zunaj. Zda je pa drugače: Kdor gre do Rima, se mošnjiček nanj prilima. Tega pa se ne bojim toliko.

Jaz vam ne bom pravil, kod sem hodil in kako sem iskal, fakt je, da me je minister ministrov Fakta sprejel. Prijazen mož, hrki pa taki kot starega kaprola. Po ramenih me je, meni pa korajža v ramena: Če je mož tako prijazen, ne enkrat, dvakrat bi izplačal, samo znati je treba in odprti sem usta:

«Ekselenca! Samo par besed. Prišel sem radi voj...»

«Vi ste tedaj prišli iz Gorice?»

«Da, Ekselenca. Radi voj...»

«Kako se živi danes v Gorici?»

«Tako, tako, ekselenca. Saj veste, vojna; tudi moje duplo v stari platani za razonarji je po tleh... Prišel sem tedaj radi voj...»

«Gorica je lepo mesto, sijajno mesto, zgodovinsko mesto...»

«Da, ekselenca. Le eno visi nad njim kot Damoklejev meč, namreč nesrečna voj...»

«Ali imate tudi v Gorici tako vroče?»

«Ne premalo, ekselenca. Toda vročina je naravni pojav. So pa drugi pojavi, ki bi se dali odstraniti, namreč vojna...»

«Čujete, gospod, da ne pozabim. Kaj pa gospod senator Bombig?»

«Prav dobro se počuti tudi odkar ni bomb in županskega stolca. Še v vprašanju vojne od...»

«No, kralj, tako sem slišal, je bil pri vas prav dobro sprejet.»

«Ni bilo slabo, ni bilo slabo. Toda še več ljudi bi bilo, če bi bili sprejem združili s shodom za vojno od...»

«Patrijotični ljudje, Goričani. To si bomo zapomnili, ti kraji potrebujejo posebne nege.»

«Vi ste to spoznali, dobri gospod? Toda j je zadeva glede vojne...»

«Ali ste dobro potovali?»

«Hvala, ekselenca; prav dobro!»

«Ste pri zdravju, gospod?»

«Pri najboljšem.»

«Izvolite cigareto.»

«Prosim.»

«Žal mi je, da Vas ne morem povabiti na kozarec vina.»

«Toda jaz sem prišel radi voj...»

«Aha, že vem: radi vojnih vdov in sirot. Ali ste oče?»

«Tega pa ne. Radi vojne odškodnine sem prišel. Ali boste izplačali, ali ne boste izplačali?»

Pet čevljev merim, palcev pet,
in bistrhi, zdravli sem oči,
a kaj, če eno mi «fali»,
vseeno sem k vojakom vzet.

Pet čevljev merim, palcev pet,
kot sveča ravno vam stojim,
a če kot kljuka se držim,
vseeno sem k vojakom vzet.

Pet čevljev merim, palcev pet,
a če bi meril čevlja dva,
kdor usta za polento ima
gotovo bo k vojakom vzet.

Pet čevljev merim, palcev pet,
in plešem le z eno nogo,
a druga krajša je lahko,
vseeno sem k vojakom vzet.

Pet čevljev merim, palcev pet,
sem brihten, znam jezike tri,
a če porečem kravi «Vi»,
vseeno sem k vojakom vzet.

Med tatovi.

«Kje si dobil nove čevlje?»

«Kupil sem jih.»

«Koliko si dal zanje?»

«Sem pozabil vprašati.»

Ob zdravniku.

«Vaš sin mora biti dober zdravnik.
Dejal mi je, da mu ni še niti eden zdrav-
lenec umrl.»

«Res. Ker se še nihče ni pričel zdraviti
njemu.»

Na pomoč!

«Gospod, na pomoč! Moja žena hoče
skočiti skozi okno.»

«In kaj naj naredim?»

«Okna ne moreva odpreti.»

V čakalnici.

«Predrznost! Komaj pol ure se po-
znava in že ste me poljubili.»

«Oprostite, gospodična. Jaz bi bil še
čakal, toda moj vlak je že tu.»

»Kdo pravi, da ne? Seveda jo bomo. Ravno je prišel moj pisar, da napiševa odlok. V 14. dneh mora iti. Piks und fertik! Zbogom, gospod, še pridite!»

»Ze sem stal pred vrati, ves moker, poten, s poslinjeno cigareto v kljuni. Presneto je gospod prijazen, predomač, takorekoč ...

»Ze je en mesec, odloka še ni ...

Kako govore naši poslanci, če hočejo kaj doseči, to bi rad vedel.

Čuk na palci.

Zaščita manjšin.

(Poročilo z zborovanja zveze narodov za zaščito manjšin v Budimpešti dne 30. februarja l. 1950 po Kr. r.)

Predsednik Lakotoš je v izbranih besedah pozdravil zborovanje in poudarjal, da jih je prignal skupaj čut človečanstva, kočutje do teptanili in globoka želja po miru. Na predlog zastopnika Jakomara so bili izključeni od besede vsi zastopniki, ki so jih poslale manjšine, besedo so imeli le zastopniki držav. Z ozirom na to, da v bodoče odpače vsako nesporazumljenje, je predsednik pozval navzoče delegate, naj poroča vsak le o manjšinah, ki jih ima v lastni državi in mora pač najbolje poznati njih stanje. Na podlagi teh poročil naj se ustvari končna sodba in trajni sporazum.

Vsi so bili s tem zadovoljni.

Besedo je povzel zastopnik Stern.

»Eno dejstvo bom posebno poudaril, iz tega si lahko ustvarite sodbo o sijajnem položaju, ki ga ima drugorodna manjšina v naši državi. Vladajoča večina je tako zavidna izbornemu stanju manjšine, da, favoriziranju od države, da ta ne more preprečiti rednih izgrediv proti nji. Če ta ali oni izgubi radi tega življenje, je to le posledica njih briljantnega položaja, s katerim se drugi državljani ne morejo donasati.«

Drugi je dobil besedo Lavatoš:

»Naši otroci so zeleni od zavisti nad otroci od manjšine, ker smo jih že koj spočetka rešili strašne nadleže — šole. Po drugi strani nima nihče izmed manjšine uradniške službe in je tedaj izključeno, da bi stradali ...«

Makaroni si je obrisal brke in poročal o svoji manjšini:

»Pridružujem se obema predgovornikom. Vsega tega je pri nas v izobilju. Nihče se ne pritožuje; da smo jim olajšali to naporno delo, smo kol spočetka vrgli vsako pritožbo v koš. Tudi smo tega ali onega prikrajšali zemskih storbi in ga poslali v večnost ali mu nožrati hišo; zemska posest je še dušnemu zveličanju nevarna.«

Zastopnik Čičič je dvignil kazalec: »Našim manjšinam je vse menjeno isto-krat dodeljeno. Da se pa manjšina ob vdeleževanju političnega življenja tudi moralno ne pokvari, smo jih izključili iz političnih pravic. V tem mi prednjačimo pred vsemi drugimi.«

Zastopnik Del Trot:

»Kaj blebečemo? Kaj si pripovedujemo? Ali ne gore naša srca polna vsega dobrega? Ali se ne trudi slednja država, da odvzame slednji manjšini tisto, kar teži njeno zemsko življenje in ali jo ne pripravlja na večnost? To si povedimo, izpijmo kozarec vina in razidimo se!«

Vse je ginjeno, vse se loče. Odkod so se naenkrat odprla nebesa razodetja, ki za večne čase odstranja vsa nesoglasja in ustvarja raj na zemlji. Poslušajmo. Predsednik Lakotoš si briše nos v ogromen robec, na katerem je narisana zemljevid Evrope in lečja med solzami:

»Strela na tisto, ki so s hudobno lažjo onečaščali ime vaše in vaših držav. Govorili so o tujih stvarih, ki jih niso poznali. Vi pa ste govorili sami in izkazalo se je, da ste angeli, najboljša zaščita manjšin. Zdaj ko smo našli ključ do resnice zaključim to zadnjo konferenco in kličem:

Živel raj na zemlji! Živela pravica in resnica!»

Delegati so se solznih oči razšli po svetu.

Ljubi Čuk na palci!

Naša vas ima učitelja, da vlija smrkavcem »bon žorno« in drugo govno v glavo. Mož je majhen, a hud. Kar zna on in otroci je to: »Kdo sem jaz?« Otroci: »Učitelj!«. Na ta način ne pozabi ne on niti otroci, zakaj sme biti surov. Nekoč pride razburjen v šolo. Vpraša učenca, ki je lečjal: »Kdo sem jaz?« Učenec: »M—m—m«. — Učitelj: »No, le hitro!« — Učenec: »M—učitelj!« — Učitelj — plosk — mu da zaušnico. Nato: »Kaj si pa ti?« — In odgovor: »M—učenec«.

Tvoj Štefek

Nemogoče.

Pasijonske igre v Oberammergau-u so vpeljane že od l. 1634. dalje.

»Nemogoče. Saj tedaj Amerikanci še niso potovali.«

Ni vajeno.

»Strašno! To občinstvo pač ni nava-jeno gledališča.«

»Nasprotno. Ono se samo tako dela, kot bi bilo doma.«

Razumljivo.

»Koliko časa rabi vlak do Trsta?«

»Doker ni tam.«

»In če ima zamudo.«

»Potem dospe nekoliko poznele.«

Denar bi rad videl.

»Kaj, gospod? Vi ste se blagovolili potruditi do mene?«

»Da. Denar bi rad enkrat videl.«

»Potem Vam svetujem, da greste v banko in se nastavite pol ure ob blagajni, videli ga boste dovoli.«

POSIM ZA BESEDO.

Tako, tako, tako ... Malo debel sem res, malo rejen tudi, a to imam od rojstva zagotavljam vas. Malo denarja imam tudi, to je res, in avtomobil, ki sem ga sam plačal. Poleg tega mi je denarček v nadlego, noč in dan ne spim, prav zares, prepolno je danes tatov. Nazadnje pa, dragi, saj sem rodoljub in celo mecen. Literatu sem plačal pol litrčka vina, slikarju klobaso. (res, da me je naslikal zato, a to je njemu igra-ča), za reveže sem dal 10.— L. Naj imajo vse skupaj ubožci, ker so reveži. Delavcem, mojim ubogim delavcem sem zvišal plačo za 10 stotink na dan. Kaj, da je malo? Zrno do zrno pogača, kamen do kame-na palača. Čemu bi se delavci ne organizirali v eni skupni organizaciji z nami gospodarji, ki jim hočemo vse dobro. Plačo sem zvišal za deset stotink, za ubožce sem dal 10.— L., literatu sem plačal pol litra vina. Pa drugič kaj več.

Moj dragi Čuk na palci!

V šolski čitanki države Čadovaleje sem bral to-le zgodbi: Naš kralj Birimbura je kazal že z mlada lepe vladarske zmožnosti. Če se je v posteljico ponesnažil, je takoj pričel brcati in klicati na pomoč, da so ga ocedili. Zato tudi kot kralj noče nečednih ljudi okrog sebe. Svoje najbližje zbira izmed plemstva. Ko je bil pet let star, je videl, da je ubogemu slugi odletel gumb od hlač. Mladi princ ga je pobral in tekel za slugom ter mu ga podal. Že tedaj je kazal svojo usmiljeno in dobro srce, kakor je kazal že v zgodnjih letih svoj pogum, pové tale zgodba: Ko je bil osem let star, je videl dve leti starejšega dečka, ki je nesel jagode. Ker mu jih ni hotel dati prostovoljno, ga je nabil in mu vzel jagode. To junaško nevstrašenost je kralj ohranil še tlo dandanašnjega dne; s tem dejanjem je pokazal tudi kot mlad princ, kako zoprno mu je samoljublje in trdo srce do drugih.

Te lepo pozdravlja

tvoj Čika Pika.

Ribničan Urban.

Vajste, da mi nič kaj ne diši v teh po svahte hoditi len rajte pa drlgo robo ponujati. Muj tacec je vre star, e gaspudle, de rebrca kaže. Pa tudi sm tku kot ankrat, me že tudi kosti

Pa sem zrajtov jen mislil: Dol v Lajmajo tle jen slihe robe tud nucaje. em fiska doma pustil, de mi ga finan-ne vzamaje, kruoto kruotasto. Suho sem pa na ramo dial na hajdi v vli-ko dolino, kjer sem ankrat lisa in v Testu družiga kupil.

Pridem na konfin pa r ustavilo: nu je blu, peru je imelu za klobu-pa »Dove va?« je dejalu. Jest pa razumem te šprahe pet besaid pa se možku odrejzal: »Kier bo kdu raj-pil.«

Kruota se je smejalu jen me je spestü-če bi me ne blu spestülo sem se na-ryzel mu taku povejdat, de bi križem al. »Kruota si«, bi mu dejal, »pa ta kruota.«

Pridem v anu vas, ta je pet šiš imej-Kupite rajte«, sem vabil. Pa me je umazané vprašalu: »Kaj pa nesete?«

»I, same škafe«, sem dejal.

»Predajte mi anega.«

Jest pa ne bodi len, sem mu anu rajtu al: de je mislil, de je škafe. Taku sem ubrisal.

Tu mi je pa taku dopadlu, de me je povabil, jest sem de na bal, de bi jtu nazaj dal pa sem io dalje ubrisal.

Pridem do adne cerkve, kjer je bila Vidim skopliha, ki se kreiga nad štrom in pridigo njegovo, de je de-je bo zlodel vse skoplihe v pekeli naj-

Kaku se tu laže«, sem dejal. »Če š vse rajte pa grem v cerkev jen pričo porečem, de ni taku.« Skoplih mi je ajte denar odštejlu, jest pa v cerkev,

e fajmošter v pridigi amen dejal in na »Cestni gospod. Vi ste rajkli, de bo

zlodej skoplihe v pekeli najsu, pel tu ni res-nica!« — »Kaku, de ne?« je dejal fajmošter. »Tku«, sem mu dejal, skoplih me je pa glejdal. »Tku, ker jim na bo točku časti izkazal, de bi jih našel, po tleh jih bo vlajkel.«

Taku sem skopliha, ki je bil jeze kur zelen, jest pa z denarcem v Garica, de si kej klipim.

De bi domov en odpilstek prineisel, sem stopil v anq štacino, kjer pildke pro-dajajo in sem rajkel: »Anqdpilstek mi de-je od svahte Garice za moju Marjancu.« Pel so me glejdali koker kruote, jest pa zgifan glih točko de najsem zaklet: »Vse šiš su s »santu Goricu« napisane. Če tu svetilca nej, pel ste pagani.« Kaku jih je blu sram, de sa kar zikal, jest sem pa anga lesenega kanjiča kupil in šel čez konfin.

Pridem do financarjev pa mi le adn ustavi in mi rajkel: »Što nosiš?« Kanjič je bil v aržetu, kej bi se lagal na zinem: »Kanjiča imam.« Mož pagleda v ane blikve, obraz naredi klinšten pa mi le raj-ikel: »Štristo dinarjev platiš carine in mogarac je tvoje.«

»Što?« sem mi rajkel, in »brate« sem mu rajkel, taku sem bil hud in mašnu je manjalu, de nilem zaklet. Pa sa pagledal spet v blikve in kanjiča tld in sa rajkli, de nič ne plačam, taku sa se zbal. Jest pa najsem vajdel, de je ta kruota taku vrejd-na; pet sto dinarjev boljš kilo ga ne dam. Ko pridem spet v Garica, bom klipil še anga.

Zlati čas.

Ah, bil nekoč je zlati čas, odprta bila pol povsod, dežilo je darov na nas in s kronico si bil gospod.

In če si ga izpil četr, klobaso zraven, zemlji dvo, za pol si dneva bil podprt, imel še pol si kronice.

In če celo si srečen bil, imel ljubezen v dno srcā, si čustva na papir izlil, za groš je šel v drug del sveta.

A še je v žepu bil denar, da drugih polno si dobrot, za krono kupiš, kaj ti mar, saj s krono res si bil gospod.

Zdaj vinček je ponarejen, ponarejeno še deklé, klobasa, zemlja — ven in ven sleparski svet je že.

Ah, bil nekoč je zlati čas, ko s kronico, si bil gospod, papir samo teži zdaj nas, in ves ta nov sleparski rod.

Satir.

Dokaz.

»Zakaj ste sunili svojega gospo-darja?«

»Ker mi je dejal osel in jaz sem ga brc-nil, da je videl, da ima prav.«

Moderno.

»Kaj? da je moja obleka prekratka? Saj se še kolena ne vidilo.«

»Pač — od zgoraj.«

IZPRED SODIŠČA.

V Gorici, kjer se ljudje pogosto z možgani kregajo in vsedel ljudje zmagajo, se je vršila tožba, ki bo zapisana v zgodovini. Ubogi meščan Maledeto, po poklicu Lah, se je vračal nekoga večera, kroz polnoči domov, ni bil nahit, ker bi se sicer ne mogel ganiti, a matikan je bil. Izpil je bil pet kvartincev in še par kapljic, po vrhu. Kaj je večerkal, ali žjol ali česenj, tega ne vemo, ker to ne stoji niti ne leži v sodnih aktih.

Vemo pa dote, da se je gospodu Male-detu, ki je sicer dober patrijot, zgodilo ne-kaj nepričakovanega. V bližini javnega prostora ob ljudskem vrtnu, ki diši daleč naokoli po katramu, se je gospodu Male-detu v pričo orožnika, ki je tamkal stal, izvil iz delov, ki jih poštena usta ne izgovoré in pošteno pero ne zapiše, nenadno in nepričakovano, čisto po človeško sicer, nenavadno močan duhi, ki je bil združen z lahkim pokom in s primernim spremljajo-čim ga šumom. Kakor je ta naravni pojav o polnočni uri v prvem hitu dobrega gosnoda dirnil in ga straval iz ravnotežja, se je ta vendar takoj zopet uravnal in ker je po filozofskem izreku od resnega do smeš-nega en sam korak, je bil gospod Male-deto že tam in se je zarežal.

Z druge strani na je vzel zadevo orož-nik. Stvar se mu ni zdela komična, ampak tragična in njegova dolžnost je bila, da je o tej tragiki prepričal tudi sicer mirnega a iveselega meščana in dal javnosti gla-sen opomin. Njemu se je namreč zdel ta naravni pojav o polnoči, blizu javnega stranišča in vpričo desnega očesa postave žaljiv, ne toliko po svojem smradu, ker smrdi kolikor toliko vse mesto, ampak vsled zasmehljivega poka, kajti v Italiji smejo nokati samo petarde in še te le od strani fašistov. Radi te okoliščine se ni čuditi, če je orožnik pristopil k mirnemu Maledetu in mu položil roko na ramo: »A retirani ste«. Sedel je devet dni v preisko-valnem zaporu in razmišljal, kaj je pre-povedano, izpuščati glasne ali tihe duhove, ali oboje.

Predzadnji teden meseca junila se je vršila pred tuk, sodiščem vlezanimiva razprava, ki je postala predmet nairesnejšega razmišljanja vseh ljubiteljev filzofa.

Po vseh formalnostih ki so zato po-trebne, je dejal sodnik: »Obdolženi ste, ste tega in tega dne meseca junila okrog 24. oziroma 0 ure po noči, v bližini javne-

ga stranišča ob ljudskem vrtu. Iz očt-
ga in hudobnega namena, da bi s tem ža-
lili in javno zasmehovali svojo službo v
čega orožnika, izpustili od sebe glas:

Toženec: »Prosim, gospod sod-
nik, kaj nisem jaz za to, če...«

Sodnik: »Mirite! Tedaj, izpustili
ste od sebe glas, ki ga nismo navale-
ni slišati na javnem prostoru in ste se pri
tem sprijeli. Ali priznate dejanje?«

Toženec: »Seveda priznam. Toda
žaliti nisem hotel nikogar. Kako lahko bi
se bilo zgodilo, da bi bil zakašljal. Kaj mo-
rem jaz zato, če... če me je prisililo... če
se je zgodilo samo od sebe. Sai vendar
veste, gospod sodnik, da se take reči ne
daio zadrževati...«

Sodnik: »Zagovarjali se boste po-
zneje. Glavno je, da priznate. Gospod o-
rožnik, opišite, kako se je izvršil presto-
pek.«

Orožnik: »Bilo je blizu polnoči.
Stal sem ob ljudskem vrtu in pazil. Kar
pride gospod Maledeto precej pisane vo-
lje. Koj mi je padel v oči: ta človek tam
nekaj slabega. In res. Komaj le bil par ko-
rakov proč od mene, sem začul šum, ki je
prihajal od plat, na katero sedamo. Nato
se je zasmel. Vse to je vnelo meni: del-
stvo, da je storil dejanje dva koraka pred
menoj in pa, da se je potem zasmel, pri-
čata za to.«

Branitelj toženca: »Dovolite
dve vprašanji: »Ali Vas je toženec videl?«

Orožnik: »Kako ne? Bil je tik pred
menoj. In če bi me tudi ne bil videl, ni mo-
glo biti dejanje namenjeno komu drugemu:
ob tej uri so na cesti le pihanci in orožniki.«

Branitelj: »Ali ste opazili, da se je
toženec napejal pri tem?«

Orožnik: »Tega se ne spominjam.
Toda moral se je, kako bi bil drugače stvar
izvršil?«

Branitelj: »Hvala!«

Sodnik: »Gospod odvetnik ima be-
sedo.«

Branitelj: »Zadeva, s katero se i-
mam danes pečati, je zelo kočljiva. Gos-
pod Maledeto je miren meščan. Vsi ga po-
znate. Niti svoji ženi se ne upa reči ne cev
ne mov, kaj šele, da bi žalil oblast. Poleg
tega baje v njegovih prsih patriotsko sr-
ce. Dokazano je, da je za časa volitev pre-
črtal vse komunistične »Viva Lenin« po
vseh javnih straniščih in jih nador-
nil z odgovarjajočimi narodnimi napisi. De-
janje, ki ga v tem slučaju, ko ga dolže sko-
rai veleizdaje, ne moremo zamolčati. Ta
dobri človek se je tedaj vračal domov, o
polnoči. Bil je vesel. Kdo pa ni vesel, če
se vrača o polnoči domov? Tedaj je razu-
mljivo, če se je smejal. In bogve, kaj je
večerjal... Kaj ste tisti dan večerjali?«

Toženec: »Nič.«

Branitelj: »No, vidite. Želodec
mu je kruhl. Sami neznani duhovi so go-
spodarili v njegovih črevah. In kako se
boste čudili, če mu je v tistem nekoliko
veselejšem stanju eden tistih duhov z
nekoliko glasnejšim povdankom ušel. Kaj
takega se lahko pripeti vsakomur. Če se
je to zgodilo o polnoči, samo par korakov
od stražnika, moramo prisovati je go-
le mu slučaju. Kakor je vendar znano, ravno
teh zapiralnih organov, ki nam lahko na-
pravijo vsak hip v družbi blamažo, nima-
mo vselej v polni oblasti. Solah pa ne vem,

kako pride orožnik do tega, da smatra ta
glas — smrad sploh ne pride v poštev, ker
je neslišen in se ne da doznati od kje pri-
haja — da smatra tedaj ta glas ravno za
žalitev. Jezikoslovci še niso ugotovili, niti
glasbeniki še niso prišli na jasno, kakšne
misli in čustva naj izraža človek z višini
ali nižini glasovi te vrste... Ta glas je res
lahko pomenil »Abasso« ali kaj takega, lah-
ko pa je pomenil tudi »Eviva!« kar je z
oziranjem na veselo razpoloženje bolj ver-
jetno. Predlagam, da se toženca oprosti.

Sodnik: »Vaše utemeljevanje, go-
spod odvetnik, Vam dela čast kot branite-
lju. Toda pozabili ste na eno: Toženec bi
bil lahko to svojo potrebo če že ne odlo-
žil, da bi se bil bolj oddaljil in ne postal
tako nevarno sumljiv, vsaj pospešil, na-
pravil prele, že na vratih gostilne in ne
pred nosom stražnika. Njegov smeh še
podkrepuje njegov očitni namen žaljenja.
Tega ne morete taliti, smeh ni tak narav-
ni pojav, da bi se v gotovih hipih ne dal
zatreti. Vaše opazke o diferenciranju gla-
sovne višine, kaj izraža, le neslana. Okol-
ščine dejanja nam jasno povedo, kaj je bilo
mišljeno z dejanjem. Zato obsojam gospo-
da M..., ki je dne... na javnem prostoru...
itd... na dvajset dni zapora. Ali se pri-
tožite?«

Toženec: »Prihite tablice z napi-
si: »Prepovedano je...«

Sodnik: »Mirite! — Hvala lepa,
gospodje!

Sodni dvor se je odstranil.

Pišček in cigara.

Stari lovec nam je povedal to-le ver-
jetno zgodbo.

»Peljal sem se na vlak, moj pišček je
sedel poleg mene in nasproti mene je sedel
človek, ki je kadil strašno smrdljivo ciga-
ro. Na mojo vpljudno prošnjo, da naj ven-
dar vrže to strupeno »travco« proč, se mi
je še le začel režati, pomagalo pa ni nič.
Vjezilo me je, popadel sem mu osmojen
ogorek iz ust in ga zagnal skozi okno. Ne-
sramen človek pa ne bodi len, je popadel
mojega piščka, in že ga ni bilo v vagonu.
Prvi hip sem kar zijal. Nato sem potegnil
za tisto kljuko in ustavil vlak. Ko je prišel
strojevodja in sem mu vse povedal in po-
pisal, sva iskala piščka in mislil sem, da ga
je morda povozil vlak. Toda, glejte vese-
lja! Zagledal sem ga, ko je sedel na zadnji
stopnici in kadil cigaro, ki sem jo bil jaz
zagnal skozi okno.«

Cerkno.

Oni večer sem videl pilanca —
povem katerega, če ne me nablje — ki je s
domov in filozofiral: »Kako le to neumi-
narejeno, da sveti no noči luna in solne
no dnevu. Marj naj bi solnce po noči sve-
tilo, saj je po dnevu že itak svetlo.« — Da,
Cerkno je dalo že veliko slavnost
mož.

Idrila.

Zadnjič sem šel skozi Idrilo. Stopim
gostilno. Idrilčan se rad baha, a laže ni
kodi ne, pa sem slišal enega: »Jaz zna-
tri šprahje?« — »Katere?« so ga vprašali.
»Aufpasen!« je dejal. »Prvič znam mater-
sko špraho, drugič znam dialekt. tretjič
govorim tudi skozi nos, če hočem.«

Postolna.

Družba hrabrih Postolčanov je d-
smovala poseben odbor, ki bo nabiral pri-
spevke za novo hilače onih članov, kate-
rim se zgodi neželba nereda iz strahu pre-
tuk, fašisti. Predsednik tega društva
bil odlikovan od izvestne strani s krom-
pirjevo kotlino zaščitih ušes I. reda.

Kobarid.

Ker je italijanska notranja politika iz-
gubila glavo, jo je prišla iskati v Kobarid.
Le po ti razlagi nam je vse jasno, ker t-
vlada brez glave more dopustiti kaj take-
ga, kar se je zgodilo. Čemu si le izbral
ravno Volaričevo glavo, nam ni povsem
jasno.

Drežnica.

Pri nas so fašisti grdo razgrajali in po-
žigali. Nasprotno pa moramo resnično
ilubo ugotoviti delstvo, da so se orožniki
obnašali zelo mirno in niso ne ljudem ni
fašistom nič hudega storili.

Tolmin.

Nekdo, ki se rima na »frak« in »trak«
je bil obtožen, da ima samolaski napis
da je nosil laški trak za procesijo. Po-
slal je popravek, v katerem pravi, da v-
da v bodočnost. Povedal pa ni, na kateri
stran gleda.

Iz trgovskih krogov se nam poroča,
da je došlo z rimskega dvora večje naroč-
lo vina nove znamke »Helenca«. Liferan
Molar. Med pivskimi krogi vlada radi te-
ga precejšnja pobitost.

Goriške kavarne so tako preoblož-
ne z najnovejšimi listi in revijami, da člo-
vek ne ve, kaj bi vzel v roke. Na ta nač-
se odbija goste. To je stara avstrijska na-
vada in stvar sama na sebi grdo avstrijska
kanstvo. Naj bi vzeli zadevo narodni po-
slanci v roke. Pika.

Čudo rokodelstva. Gospod Ribničar
Urban je izdelal nov zobotrebec za mlade
ga kralja neke maloznane republike. Delo
je mojstersko in dela čast ribniškemu obrt-
ništvu. Zobotrebec je razstavljen v okni
veletrgovine Pirbec & Comp. Naval ra-
dovednega občinstva je velik.

Urednik Čuka na dalci iščejo, a ne
izdajateljstvo, ampak interesi. Kdor že
h ž njim govoriti naj napiše in pošlje na
nastov; Narodna tiskarna v Gorici. Kdo
mu želi kaj dati, mu lahko pošlje na isti

in. Če ima kdo kak važnejši opravok
jim, naj stori isto nam s seboj pred z-
pom.

Prazno listalco je izgubil neki naš
lateti pred tuk, davkarilo. Kdor jo je na-
nal jo vrne le s stotakom, sicer naj jo
da v davčnem uradu.

Razsvetljava. Nekatero ulice so o-
g polnoči, ko se vračajo naši ljudje do-
v vse preimajo razsvetlene z ozirom
to, ker so ozke. Ni čuda tedaj, če neka-
krog nima poleta ne razsvetljenja.

Brzjavke.

Rim, 30. junija. Tu je naenkrat počila
st, da je došlo pet vagonov z žaklički
strajške zemlje, ki so jo do načrta ko-
sarja Cavallija imeli pokloniti županu
alju. Velika množica ljudstva se je zbra-
pred kolodvorom. Kakšno je bilo raz-
aranje, ko je izvedela, da vest ni re-
čna. Množica je uplenila pisano nogavi-
ki se je sušila na nekem oknu in jo lo-
vesno sežgala med petjem »mladinez-
. Ko so došli kraljevi stražniki, jih je
stvo razgnalo domov. Temu se imamo
hvaliti, da ni prišlo do huših inciden-
v.

Trot, 1. julija. Na tukašnjo južno po-
jo je došel danes jutraj tovorni vlak
klub glede vojne odškodnine. Tekom
najnjega dne čakamo Moscomilevega
Moka, kdaj se bodo objube razdeljevale.
bomo Goričani zopet orokraščani kot
navadi?

Književnost.

Cika Jova. Dovolite, da se jo jaz izra-
n o Ciki Jovi. Jaz sem tudi literarna ka-
liteta. (Moja kapa in moja teta se na-
reč neka razumeta o literaturi, jaz pa
č). Zato lahko z mirno vestjo rečem, da
Cika Jova za nič. Amen.

Prosim za mnenja. Naš list prosi vse
egame (vabljeni so tudi neliterati) ka-
čtete, da nam blagovolijo sporočiti svo-
strokovnjaško mnenje glede knjige
deca pentlja. Ni treba, da kdo knjigo
li ali čita. Čuk na palci bi namreč rad
pravil razstavo bečastih in kompromi-
očih mnenj vseh naših ljudi, a je neka-
žalibog do danes še nikjer niso
zvali.

Gnjat.

Nek vojak se je peljal po železnici.
aven njega je sedel tudi potujoč jud.
ričela sta razgovor in sta se prav dobro
zumela. Naenkrat je potegnil vojak iz
ojega kovčka gnjat, pričel jesti in jo po-
dil tudi judu.

«Oprostite, nam judom je prepoveda-
jesti svinjsko meso.

Vojak je jedel gnjat sam, potegnil na
n tudi steklenico žganja in ga ponudil
di judu kozarček. Toda tudi tega je jud
klonil.

Prijazni vojak pa se je tedaj razhudil.
«Preklicana reč, pa povejte mi, kako
kliče tista vaša postava?»

«Samo, če si v smrtni nevarnosti,
neš delati proti predpisom!»

Vojak je potegnil na te besede bajonet
nožnice, nastavil ga judu na prsi in de-

jal: «Pij ali umri!»

Jud se je prestrašil, pij in ko je prišel
k sebi, je dejal:

«Zakaj tudi pri gnjati nisi tako
storil?»

Miha in Luka.

Miha. Ki se tku frdamana kista dr-
ziš?

Luka. Ben, ki b'se na držu? Mala le
manikafa, de nisa flaški k nam pršli.

Miha. Prov prabš. Flaški — flaške
jemaje prov u raitengi, da tud krugle se
na branje.

Luka. Ne! že bo, koker če. Tuste da
prabm de nojem jemt ne s flaškam ne
s kruglcam prov neč aprab. Marcu se mo-
raš se z vazam sred pati ažit. Prable neč
de jemajo tače palce, de le u neh paganet
le da puša.

Miha. Ben strah jema belike ači.

Luka. Adn prable, de le na srid luk-
nast, akul ga pa neč ni.

Miha. Tku je. Če se ušim kanonov
len mašinegeberav hav, se tud teh nalc
na bom. Jest sm se spomnu, kel le prabu
ta star oče ad majra ta stara ačeta.

Luka. Ben, kel mu je na vrbu?

Miha. U tistih cailih sa Turki hadil
akul pa naš dežel. Kar sa dabi, tu sa
vzel, vse sa akradi, hiše sa na pažgal. Pa
sa se mažje zbral, len sa šli k cesariu, ta-
krat je biv gore na Dunaiu. Ben, kel jem
je cesar reku? Z ramenam je skamignu
enkrat, minister je skamignu dvakrat, pa
je bla rič anpravlena. Jest na morm pama-
gat, be se tu dialu na naše. Jest na lahka
pamagam, sa dial kriči, samu za katerra
vruga jemama na natem država? Šli sa, pa
sa vzel bile, grable, kar ie kdu lahka v ra-
ka prjev, de je letev ien kričav: »Kori,
kori...»

Luka. Tku že ni kričav, tu ie lašku.

Miha. Pa drgač. Ampak kričav je na
tku na salameinska, de sa ga u turška de-
žeta slišal.

Luka. Pa me dru! sma u modern
držab.

Miha. Lina moderna držaba le tu.
Tu ie glih tku kot če greš ad doma, pa te
dabi raubar, ti lemaš na pr seh ana sama
sramašna lra. Pa te nahrul: »Kel ana sa-
ma lra lemaš?« — Ti b'pa morav adga-
barit: »Ben, nkar na zamerte gastuđ rav-

bar, če b'liv jest bidev, de vas zagbišna
dabim na pot, da b' bi vzev belika mašna
dnara s sabu. Ben, tu ie moderna država
ien na naš modern calt. De b' ilr pes na
repu adnesu!

Luka. Ti s'pa mala prebeč hud. Na-
zadne morm jest tebe mirit. Držaba je pa-
tribna.

Miha. Kakšna držaba? Le drž za-
ba, samu de se na zagilaš!

Luka. Pa še tu i' dabim; lo vrdi do
glel anga samga raubarla, na boš, ti no-
tre.

Miha. Na ta biža na ni abedne pra-
bice. Huš kot u turških caltih. Jest samu
tu nabim: če me tist na hran, k'le začu
palkican, se bom branu sam, ni če nlike
sam ta poklenski.

Luka. Al b'š košpa druga nabica?

Miha. Našga sasida sa akradi. Vsa
sa mu adneilal.

Luka. Al sa viel laty?

Miha. Anga sa viel na ni ta prab.
Kaj ie nabidu pred sadnikam? Je, re-
ku: Jest sm žonu tat, vospud sadnik.
Al'ste že kdaj bidev, da b' kdu vola u ar-
žetu noxu?

Luka. Pa ie biv srajen.

Miha. Se bi de. Z Bugam, Luka.

Luka. Z Bugam. Držaba!

PAVLINA V RUSIJI.

Gospod urednik me ie nanrosil, naj
mu opišem svoje potovanje v Rusijo. To
mu napravim prav rad, ampak že naprei
mu povem, če ne bo vse, raz, da ne bo
namé hud, dasi prav, rad resnico povem.
In tudi kratek ne bom; če mi ne nane
vsega tako, kakor napišem, bom na nehal
piti, tako kot moderni potopisci. Ki še
pred prag svoje hiše ne pridejo, pa že
vrnejo.

Jaz hodim vedno z glavo na konci po
svetu. Samo enkrat se zgodilo, da sem
šel z glavo navzdol, in to prvič v mojem
življenju. Moja botra, ki me je nesla h kr-
stu se je bila tako nasrkala žganta, da me
je vzele v naročje tako, da sem nore ti-
ščal k njenemu licu. Pa hajdi domov. Jaz
na ni, misleč, da je tako prav. Ko pride
človek na svet še ne vé vsega. Potem so
me tega naučili moji botri v veliko sramo-
to.

Opisal vam bom življenje v Rusiji. Ne
povem pa vam, ali sem bil v Rusiji bod
holjševiki ali preje. Prvič zato ne, ker ma-
lo vem, drugič zato ne, da mi, pisar, ne
prepovedo. Objubim pa že habel, da ne
bom pisal niti o carju niti o sovjetih, da
oko postave ne bo suhlitko gledalo name.

Potoval sem po zimni snegu. Tako
vsaj so mi svetovali. Tedaj so poti najboli-
še. Mraz je bil tak, da sem z nožem od
telesa proč rezal. Da sem jahal, ni treba
oprenjati, saj še s konjem nisem ukamor
prišel, ampak prijahal.

Kako je velika ruska dežela! Čez od
jutra do večera na ne náideš vasi. Ko ta-
ko grem in se že zvečer, vasi pa nikjer.
stopim s konja in ga v mraku privežem za
nekó svar, ki je molela iz enora. Ležem v

snež in trdno zaspi. Spal sem vso noč: ko sem se prebudil, je bil že beli dan.

Lej ga zlomka! Kje pa sem? Gledal sem in gledal in se čudil. 7-čr sem se vlegel na sam beli sneg, zdaj sem ležal blizu cerkve sredi ruske vasi. Kje pa je konj?

Komaj sem si to mislil, že sem zaslišal razgatanje nad menoj. Pogledal sem kvišku in v svojo grozno začudenje opazil, da visi moj konj privezan vrhu zvojkovega križa.

Zdaj sem vedel, pri čem da sem. Sneg je bil popolnoma zametel rusko vas, po noči pa je skopnel in se stisnil skoraj do dna. Kar sem imel po noči na drevesno rogoviho, je bil vrh stolpa.

Kaj zdaj? Vzel sem svoj samokres, ustrelil kvišku, prestrelil vrh, za katero je bil privezan konj. Ibi mi je padel v naročje. Tako sem mogel zopet nadaljevati svojo pot.

Po poti sem si kupil sani, vpregel konja in — bič! — to je šlo po ravnini. Peljal sem se naravnost v Petrograd. Bilo je, ne spominjam se natančno, v kateri guberniji — ko jo je sredi strašnega gozda primahal za menoj volk. Nemogoče je bilo da bi ušel. Naglo mi je planila misel v glavo. Lezel sem na trebuh na dno sani in si dejal: Naj s konjem obračunata sama!

Volk je res planil preko mene in velik kot je bil, je hotel požreti celega konja. V hipu je imel cel zadnji del v želodcu. Konj pa je iz strahu in bolečine radi tega le še bolj naglo bežal. Jaz sem počasi dvignil glavo in videl, kako se je volk zagrizel v konja in ga ne more niti celega

požreti, niti izpustiti. Kaj sem storil. Vzel sem vajeti, ki so še viseli iz volkovega gobca s konjevo glavo in sprednjimi novso silo je hotel naprej, a ni šlo več kot gami brcal, in bič, pa sem ga dajal po kožu. Volk kaj takega ni pričakoval. Z sem jaz hotel. Imel sem ga v oblasti in se peljal dalje.

Tako sva dospela jaz in volk proti najinemu pričakovanju v Petrograd v nemalo začudenje vseli, ki so videli to čudno vprego. (Dalje.)

UQANKE,

Kateremu gospodu lahko rečeš, da je nor, pa ti ne bo zameril? (Monsig-nor.)

Koliko zob ima zdrav človek? (Polna usta).

Ali je bilo nujno, da sta Adam in Eva zapustila raj? (Ne, ker se ni zgodilo s 14-dnevno odpovedjo).

Katera žival je sposobna za lekarnarja? (Kozu, ki žre želišča in izdeluje kroglice).

Kdo je narobe človek? (Nečni čuva, ki začne zvečer svojo dnino, zjutraj ima pa večerni počitek).

Jože Pika. Vi ste dober pisatelj. Neka Vam samo trojnega: daru, talentu, če izvezamemo onega potuhli. Pisava je lepa, le piko na l pozabljate pri čeden — kje ga kupujete? — sprejeto pismo v ljudno — iz katerega sovnika, ste ga prepisali? Radi naš vrlin ne vržem Vašega rokopisa v ampak v peč.

Sodček Peter. Po tem, ko pravilo bi nam radi napisali kulturno zgodovino, uvidim, da ste res humorist, ker kulturo Evropi ni. Le pošljite še kaj, obetate b dvomen talent.

Roza Trlica. Prehumoristično za Pošljite raje »Jadranski«, tam so težje ne navajeni.

Miha K. Vaše karikature žalibo moremo uporabiti. Ljudje, ki ste jih na piko, so dobili te dni daljše nosove, to risba ni več aktualna.

PODRUŽNICA

Ljubljanske kreditne banke

:-: :-: v GORICI, :-: :-:
Corso Verdi „Trgovski Dom.“

Telefon šte. 50.

Brzjavni naslov: Ljubljanska banka.

Delniška glavnica SHS
kron

50 MILIJONOV.

CENTRALA:

LJUBLJANA

Reserva SHS
kron

45 MILIJONOV.

Podružnice: Brežice, Borovlje, Celovec, Celje, Maribor, Ptuj, Sarajevo, Split, Trst.

Obreštuje vloge na knjižice po 4%. Na daljšo odpoved vezane vloge po dogovoru.

Nakup in prodaja vsakovrstnega tujega denarja — izvršuje vse v bančno stroko spadajoče posle najkulantnejše.

Uradne ure za občinstvo 8% — 12 in od 3—5.

Ob sobotah popoldne, ob nedeljah in praznikih se ne uraduje.